

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Tomáše Foltase a soudců Davida Hipšra a Lenky Krupičkové v právní věci žalobce: **V. M.**, zastoupen JUDr. Alicí Hejzlarovou, LL.M., advokátkou se sídlem Žitná 1575/49, Praha 1, proti žalovanému: **Generální ředitel Vězeňské služby České republiky**, se sídlem Soudní 1672/1a, Praha 4, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 21. 6. 2022, č. j. 57 Ad 1/2022-55,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

[1] Rozhodnutím ze dne 23. 11. 2021, č. j. VS-44151-21/ČJ-2021-80000L-51ODV (dále též „rozhodnutí žalovaného“) zamítl žalovaný odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí ředitele Věznice Plzeň (dále též „služební orgán I. stupně“) ze dne 5. 8. 2021, č. j. VS-112276-23/ ČJ-2021-081120 (dále též „rozhodnutí I. stupně“), kterým byla zamítnuta žádost žalobce o převedení na jiné služební místo pro které je stanovena vyšší služební hodnost. Žádost podal žalobce v souvislosti se změnou nařízení vlády č. 104/2005 Sb., kterým se stanoví katalog činnosti v bezpečnostních sborech, ve znění pozdějších předpisů, na základě které byl ve Věznici Plzeň navýšen počet služebních míst systematizovaných v 5. tarifní třídě o 37 (na celkový stav 72). Příslušníci vykonávající službu podle 4. tarifní třídy si mohli v souladu s § 26 odst. 3 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o služebním poměru“), zažádat o převedení na nově vzniklá služební místa v 5. tarifní třídě.

II.

[2] Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce žalobu ke Krajskému soudu v Plzni (dále též „krajský soud“), který ji zamítl shora označeným rozsudkem. Krajský soud se předně neztotožnil s tvrzením žalobce, že rozhodnutí žalovaného i rozhodnutí I. stupně jsou nicotná, popř. nepřezkoumatelná. K námitce, že nebyly vypořádány důkazní návrhy, dodal, že z žaloby není zřejmé, jaké konkrétní důkazní návrhy nebo tvrzení nebyly před služebními orgány vypořádány. V druhém žalobním bodě žalobce namítal, že jeho nadřízení zneužili výkon práv a povinností k jeho účelovému poškození, a to tím, že vypracovali nebo aprobovali negativní služební hodnocení žalobce, ačkoliv v rámci průběžného (standardního) služebního hodnocení bylo uvedeno, že žalobce nelze vzhledem k delší pracovní neschopnosti hodnotit. Uvedené hodnocení navíc není žalobcem podepsáno a ten nikdy neměl možnost se s ním seznámit. Krajský soud žalobci nepřisvědčil a převzal závěry žalovaného, že rozhodujícím kritériem při výběru příslušníků pro povýšení byla *„potřeba zajištění služby na jednotlivých dozorčích stanovištích a s tím související zařazení konkrétního dozorce na určitý úsek či vnitřní pracoviště.“* Jakékoliv (tedy i negativní) hodnocení příslušníka nemělo vliv na výsledek řízení, neboť nebylo posuzovaným kritériem. V třetím žalobním bodě žalobce tvrdil, že byl vystaven nerovnému zacházení v rozporu s § 77 odst. 8 zákona o služebním poměru, neboť povýšení byli kolegové v obdobném či horším postavení (včetně dvou kázeňsky trestaných příslušníků). Krajský soud k tomu uvedl, že žalobce nerovné zacházení nenamítal v řízení před správními orgány. Žalobce byl povinen tyto skutečnosti tvrdit, což neučinil. Protože žalobce uvedené skutečnosti netvrdil, není pochybením služebních orgánů, že se s otázkou rozdílného zacházení ve svých rozhodnutích nezabývaly. Na základě tohoto právního závěru pak krajský soud odmítl vyžádat a provést důkaz ve formě osobních spisů dvou povýšených, kázeňsky trestaných příslušníků, R. P. a F. K., neboť obsah těchto spisů nebyl s to ovlivnit rozhodnutí soudu. Ve čtvrtém žalobním bodě žalobce tvrdil, že služební orgány pochybily při zjišťování skutkového stavu, pokud nepřihlédly k tomu, že žalobce v minulosti fakticky vykonával činnost spadající do 5. tarifní třídy. Krajský soud opět upozornil na to, že jako kritérium výběru byla služebními orgány určena *„potřeba zajištění služby na jednotlivých dozorčích stanovištích a s tím související zařazení konkrétního dozorce na určitý úsek či vnitřní pracoviště,“* tedy nikoliv doposud vykonávané činnosti příslušníka žádajícího o povýšení. Nadto se rozhodování o povýšení děje ve sféře správního uvážení a služební orgán tak nemusí příslušníkovi vyhovět ani v případě, že splní všechny požadavky. Úkolem služebního orgánu je přezkoumatelně a důsledně odůvodnit, proč k povýšení příslušníka nedošlo, přičemž musí být zamezeno diskriminačnímu a jinému nerovnému zacházení. Rozsudek krajského soudu (stejně jako všechna dále citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu) je v plném znění dostupný na www.nssoud.cz a soud na něj na tomto místě pro stručnost odkazuje.

III.

[3] Žalobce (dále též „stěžovatel“) podal proti rozsudku krajského soudu včasou kasační stížnost z důvodů dle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“). Podle stěžovatele krajský soud neoprávněně aproboval tvrzení žalovaného, že hlavním kritériem pro výběr povýšených příslušníků byla *„potřeba zajištění služby na jednotlivých dozorčích stanovištích a s tím související zařazení konkrétního dozorce na určitý úsek či vnitřní pracoviště.“* Toto posouzení je nadto obecné a otevírá prostor pro diskriminační jednání. Krajský soud pochybil i tím,

pokračování

že neaplikoval § 133a zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále též „o. s. ř.“) ve spojení s § 64 s. ř. s. Poukazoval-li žalovaný od počátku na nerovný výběr, kdy zejména mladším a kázeňsky trestaným kolegům byl umožněn kariérní postup, měl krajský soud aplikovat § 133a o. s. ř. a přenést důkazní břemeno k prokázání neexistence nerovného zacházení na žalovaného, jak dovozuje i z judikatury Ústavního soudu, konkrétně z nálezu ze dne 12. 8. 2015, sp. zn. III. ÚS 1136/13. Krajský soud pro nadbytečnost odmítl důkazy navržené žalobcem (osobní spisy jiných příslušníků a účastnický výslech žalobce), které měly sloužit k prokázání diskriminace. Uvedené apriorní hodnocení důkazů stran krajského soudu je nezákonné. V další části kasační stížnosti stěžovatel dovozuje, že ačkoliv z denních rozkazů založených ve správním spise vyplývá, že vykonával činnost 5. tarifní třídy, krajský soud ani služební orgány se touto skutečností nezabývaly. Jak z podkladů ve správním spise, tak z důkazů navržených k provedení před krajským soudem vyplývá, že stěžovatel již v minulosti vykonával činnosti odpovídající 5. tarifní třídě, kterážto skutečnost měla být zohledněna při rozhodování o povýšení. Z uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

IV.

[4] Žalovaný podal ke kasační stížnosti vyjádření, ve kterém vyslovil souhlas se závěry krajského soudu. Ve vztahu k § 133a o. s. ř. upozornil na rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 20. 6. 2012, sp. zn. 31 Cdo 619/2011, podle kterého i při aplikaci tohoto ustanovení zůstává břemeno tvrzení na žalobci. Navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

V.

[5] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[6] Kasační stížnost není důvodná.

[7] Nejvyšší správní soud předně konstatuje, že souhlasí s krajským soudem, že rozhodnutí služebních orgánů nejsou nicotná. Jak rozhodnutí I. stupně, tak rozhodnutí žalovaného obsahují všechny zákonné náležitosti. Netrpí ani vadou nepřezkoumatelnosti. Je z nich patrné, jaký skutkový stav vzaly služební orgány za rozhodný, jakým způsobem postupovaly při posuzování rozhodných skutečností, jak hodnotily argumentaci stěžovatele. Rozhodnutí jsou srozumitelná a jsou opřena o dostatek relevantních důvodů, z nichž je zřejmé, proč služební orgány rozhodly tak, jak je uvedeno ve výrocích jejich rozhodnutí.

[8] Podle § 26 odst. 3 zákona o služebním poměru nemá příslušník právní nárok na ustanovení na služební místo, pro nějž je stanovena o jeden stupeň vyšší služební hodnost. Naopak příslušný funkcionář je nadán správním uvážením, zda žádosti příslušníka podané dle § 26 odst. 3 zákona o služebním poměru vyhoví či nevyhoví. Správní uvážení, neboli diskreční pravomoc veřejné správy, je oprávnění správních orgánů určitou věc samostatně posoudit a rozhodnout o ní. V rámci tohoto uvážení mají správní orgány relativně volný

prostor. Nejsou v takových případech vázány zákonem k jediné možné alternativě. Je to důsledek toho, že právní norma kvůli určité právní skutečnosti nestanoví jen jeden konkrétní následek. V textech právních předpisů bývá tato pravomoc označena např. slovem „smí“, „může“, případně je správnímu orgánu nabídnuto několik příkladných možností k rozhodnutí (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 3. 2016, č. j. 7 As 282/2015-32). Skutečnost, že uvedená norma přiznává správnímu, resp. služebnímu orgánu možnost diskrece, má vliv i na navazující soudní řízení před správními soudy. Jak zdejší soud opakovaně vyslovil, v rámci přezkumné činnosti správní soudy přezkoumávají zákonnost napadeného správního rozhodnutí. Nemohou však nahrazovat správní uvážení správního orgánu uvážením soudním. Správní uvážení může soud přezkoumat pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování, zda správní orgán správního uvážení nezneužil, či nepřekročil jeho meze a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem. Za splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z těchto skutečností dovozovat jiné závěry (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 A 139/2002-46, ze dne 21. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003-48, či usnesení Ústavního soudu ze dne 4. 10. 2000, sp. zn. II. ÚS 361/2000). Za meze a hlediska vymezená zákonem jako limitace správního uvážení lze v dané věci považovat zákaz libovůle a zákaz diskriminace ze strany služebnímu orgánu.

[9] Nejvyšší správní soud je toho názoru, že rozhodnutí není libovolné, neboť stojí na racionálním výběrovém kritériu. Soud na tomto místě zdůrazňuje, že z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, že služební orgány stanovily pro posouzení žádostí ohledně navýšených systemizovaných míst 5. tarifní třídy kritérium *„potřeby zajištění takového druhu služby na konkrétním dozorcím stanovišti (úseku, vnitřním pracovišti), k němuž byl žadatel zařazen,“* jak ostatně správně dovodil krajský soud. Proti použití tohoto kritéria žalobce nebrojil ani v odvolání, ani v žalobě.

[10] Namísto relevantního zpochybnění výběrového kritéria uplatněného služebními orgány pak stěžovatel fakticky dovozoval existenci dodatečného výběrového kritéria, kterým byla předchozí činnost příslušníka, aniž by k tomu měl jakýkoliv právní nebo skutkový důvod (znění zákona ani oznámení služebnímu orgánu o možnosti povýšení ze dne 14. 1. 2021 pro tuto úvahu podklad nedávají). Stěžovatel před služebními orgány tvrdil, že již v minulosti vykonával činnosti odpovídající svou náročností 5. tarifní třídě, a dovodil, že na základě tohoto hlediska měl být povýšen. Na jeho návrh doplnily služební orgány správní spis o kopie denních rozkazů.

[11] Nejvyšší správní soud konstatuje, že z procesních úkonů stěžovatele je zřejmé, že si je vědom, že předmětné kritérium odpovídá maximálně jeho subjektivní představě o vhodném profilu kandidáta na povýšení, ale že není předmětem posouzení ze strany služebních orgánů - viz např. poslední odstavec na druhé straně odvolání stěžovatele ze dne 15. 8. 2021: *„Žadatel se tedy důvodně domnívá, že pokud by byla brána tato služební činnost v potaz ve výběrovém řízení, mělo být v tomto řízení zohledněno jeho postavení oproti dalším žadatelům [zvýraznil nyní Nejvyšší správní soud].“* Je zjevné, že domáhat se důsledné aplikace výběrového kritéria, které si stěžovatel domyslel, nemůže směřovat k procesnímu úspěchu (přičemž Nejvyšší správní soud obecně není povolán k řešení hypotetických sporů, srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 30. 10. 2018, č. j. 1 Afs 291/2017-33, č. 3854/2019 Sb. NSS). Skutečnost, že se stěžovatel zasadil o zařazení denních rozkazů do

pokračování

správního spisu, pak sama o sobě neznamená, že se tyto stanou podkladem pro rozhodnutí. Podle § 180 odst. 1 zákona o služebním poměru je služební orgán povinen *zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro jeho rozhodnutí, a za tím účelem si opatřit potřebné podklady pro rozhodnutí*. Proto služební orgány nemohly pochybit, pokud si neopatřovaly podklady ohledně dalších výběrových kritérií, nebo pokud podklady navržené stěžovatelem nebraly v potaz, neboť tyto nebyly právně významné pro jejich rozhodnutí.

[12] Nad rámec výše uvedeného Nejvyšší správní soud podotýká, že pokud stěžovatel tvrdí, že již v minulosti vykonával některé činnosti odpovídající 5. tarifní třídě, tvrdí tak fakticky protiprávní stav v rozporu se zákonem o služebním poměru (srov. § 116 odst. 1). Nejvyšší správní soud je toho názoru, že povýšení příslušníka způsobem dle § 22 odst. 1 *in fine* ve spojení s § 26 odst. 3 není nástrojem napravování protiprávního stavu nebo slaďování stavu faktického a právního. Pokud byl příslušník přiřazován k činnostem, které byly mimo jeho tarifní třídu, měl právo se dožadovat, aby služební orgán od tohoto postupu upustil, jak ostatně již v minulosti dovodil Nejvyšší správní soud např. rozsudkem ze dne 12. 3. 2009, č. j. 4 Ads 143/2008-109, nebo ze dne 14. 8. 2014, č. j. 10 As 126/2014-59.

[13] Ve vztahu ke služebním orgánem skutečně uplatněnému výběrovému kritériu a procesním možnostem jeho zpochybnění Nejvyšší správní soud upozorňuje, že v řízení o žádosti leží primární povinnost jednat aktivně na žadateli, nikoliv na správním orgánu (srov. rozsudky ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 Azs 12/2015-38, ze dne 4. 11. 2015, č. j. 3 Azs 162/2015-43, ze dne 3. 3. 2016, č. j. 10 Azs 95/2015-36, ze dne 29. 8. 2016, č. j. 7 Azs 99/2016-36 nebo ze dne 15. 11. 2017, č. j. 8 Azs 111/2017-36). Z uvedené judikatury vyplývá závěr, že pokud je žadatel v řízení o žádosti nečinný, pak jde tato nečinnost k jeho tíži, jak ostatně správně dovodil krajský soud. Služební orgány tedy nepochybily, pokud se s procesními úkony stěžovatele vypořádaly podle jejich obsahu, kterým nebylo relevantní zpochybnění uplatněného výběrového kritéria. Z toho důvodu také nelze přisvědčit stěžovateli, že důsledně brojil proti výběrovému kritériu služebního orgánu.

[14] Lze tak shrnout, že Nejvyšší správní soud souhlasí s tím, že výběrovým kritériem pro povýšení příslušníků byla potřeba zajištění určitého okruhu činností na daném stanovišti. Předchozí služba příslušníků hrála roli pouze do té míry, že musela být podřaditelná pod služební činnosti 4. tarifní třídy, neboť pouze z nich lze vzhledem ke znění zákona příslušníky bez výběrového řízení povýšit do 5. tarifní třídy. Služební orgány ani krajský soud nepochybily, pokud považovaly dosavadní službu stěžovatele a denní rozkazy za irelevantní pro účel a předmět řízení.

[15] Optikou výše uvedených závěrů o primární povinnosti žadatele aktivně jednat je nutné hledět i na stěžovatelem tvrzenou diskriminaci. K ní soud uvádí, že v řízení před služebními orgány stěžovatel konkrétní námitky neuplatnil. Nepoukazoval na to, že byli povýšeni kolegové v obdobném či horším postavení než žalobce (dva konkrétní kázeňsky potrestaní kolegové). V řízení před služebním orgánem I. stupně žalobce nic k nerovnému zacházení neuvedl, neupozornil ani na žádné kázeňsky stíhané kolegy, a žádné důkazy k tomu, logicky, ani nenavrl.

[16] Již výše bylo uvedeno, že krajský soud z hlediska posouzení nepochybil, pokud převzal a aproboval závěr, že hlavním kritériem pro výběr povýšených příslušníků byla „*potřeba zajištění služby na jednotlivých dozorcích stanovištích a s tím související zařazení konkrétního dozorce na určitý úsek či vnitřní pracoviště.*“ Toto posouzení nepovažuje soud za tvrzení, které by otevíralo prostor pro diskriminační zacházení. V situaci, kdy se na 37 volných míst hlásí 48 příslušníků, je zřejmé, že dojde k nerovnému zacházení mezi skupinou příslušníků, kteří budou povýšeni, a skupinou zbývajících 11 příslušníků, kteří povýšení nebudou. Úkolem služebního orgánu je zajistit, aby nedocházelo k *neoprávněnému* nerovnému zacházení (diskriminaci), kterým je nerovné zacházení z důvodů taxativně uvedených v zákoně o služebním poměru. Stěžovatel však v rámci řízení před správními orgány žádný takový přípustný důvod netvrdil.

[17] Pokud pak stěžovatel začal v řízení před kasačním soudem poukazovat na § 133a o. s. ř., konstatuje soud, že ustálená judikatura Nejvyššího soudu stran přesunu důkazního břemene podle tohoto ustanovení (např. rozsudek ze dne 11. 11. 2009, sp. zn. 21 Cdo 246/2008, nebo rozsudek ze dne 28. 8. 2020, sp. zn. 21 Cdo 3834/2018-II.) zastává názor, že je povinností účastníka řízení nejdříve tvrdit jeden z kvalifikovaných diskriminačních důvodů, které jsou v tomto ustanovení taxativně vyjmenovány. Nejvyšší správní soud je toho názoru, že v dané věci stěžovatel diskriminační důvod podle § 133a odst. 1 o. s. ř. netvrdil. Poukazoval-li na diskriminaci, činil tak obecným konstatováním zvýhodnění „*příslušníků ve stejném nebo horším postavení,*“ resp. odkazem na diskriminaci z důvodu služebního úrazu (první odstavec části VI. žalobního návrhu). K argumentaci, kterou stěžovatel poprvé uplatnil až v řízení o kasační stížnosti (zejména věk povýšených příslušníků), pak nelze s ohledem na právní úpravu a judikaturu přihlížet. Ustanovení § 104 odst. 4 s. ř. s. *in fine* brání tomu, aby stěžovatel v kasační stížnosti uplatňoval jiné právní důvody, než které uplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáváno, ač tak učinit mohl; takové námitky jsou nepřípustné. Ustanovení § 109 odst. 5 s. ř. s. pak brání tomu, aby se poté, co byl vydán přezkoumávaný akt, uplatňovaly skutkové novoty. K takto uplatněným novým skutečnostem kasační soud při svém rozhodování nepřihlíží (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2004, č. j. 1 Azs 34/2004-49, ze dne 25. 9. 2008, č. j. 8 Afs 48/2006-155, ze dne 30. 3. 2012, č. j. 4 Azs 1/2011-89, či usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2018, č. j. 8 Azs 259/2017-67). Pokud by bylo v řízení o kasační stížnosti před Nejvyšším správním soudem připuštěno uplatnění skutkových a právních novot, vedlo by to fakticky k popření kasačního principu, na němž je řízení o tomto mimořádném opravném prostředku vystavěno (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 3. 2012, č. j. 4 Azs 1/2011-89). Z procesní opatrnosti Nejvyšší správní soud dodává, že z obsahu spisu nevyplývá, že by nepovýšení stěžovatele došlo na základě některého z diskriminačních důvodů. Nejvyšší správní soud nepřehlédl poukaz stěžovatele na nález Ústavního soudu ze dne 12. 8. 2015, sp. zn. III. ÚS 1136/13, ten však odpovídá shora zmíněné judikatuře Nejvyššího soudu a nadto se zabývá jinou formou diskriminace.

[18] Krajský soud nepochybil ani tím, že nevyhověl důkazním návrhům stěžovatele (osobní složky dvou kolegů stěžovatele, kteří byli povýšeni i přes kárné provinění, a účastnický výslech stěžovatele). Podle § 72 s. ř. s. může soud v soudním řízení správním zopakovat nebo doplnit důkazy provedené správním orgánem (neupraví-li zvláštní zákon rozsah a způsob dokazování jinak), přičemž toto dokazování provádí zásadně při jednání. Otázka výkladu tohoto ustanovení byla v minulosti opakovaně řešena v judikatuře

pokračování

Nejvyššího správního soudu. Ten ve svém rozsudku ze dne 26. 11. 2008, č. j. 8 As 47/2005-104, uvedl, že ust. § 77 odst. 2 s. ř. s. upravuje možnost soudu zopakovat a doplnit dokazování, kterou však nelze bez dalšího zaměnit za povinnost. Podle uvedeného rozsudku a dále také rozsudků Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2005, č. j. 5 Afs 147/2004-89, č. 618/2005 Sb. NSS, či ze dne 31. 5. 2007, č. j. 2 Afs 105/2006-90, závisí konečná volba toho, jaké důkazy a zda vůbec budou v soudním řízení provedeny, na rozhodnutí soudu, s ohledem na dostatečnost zjištění skutkového stavu v rámci řízení před správním orgánem. Krajský soud tedy může na základě své úvahy rozhodnout o neprovedení navrhovaných důkazů, je však nutno zdůraznit, že v takové situaci je povinen svůj postup důkladně odůvodnit (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2005, č. j. 5 Afs 147/2004-89, č. 618/2005 Sb. NSS, nebo rozhodnutí Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 61/94, sp. zn. III. ÚS 285/02, sp. zn. I. ÚS 549/2000, sp. zn. IV. ÚS 219/03, sp. zn. I. ÚS 1215/11, sp. zn. II. ÚS 152/15 atp.). Krajský soud postupoval v souladu s uvedenou judikaturou. I podle názoru Nejvyššího správního soudu důkazní návrhy stěžovatele v řízení před krajským soudem směřovaly k rozšíření a podložení argumentačních linií, které krajský soud správně vyhodnotil jako nedůvodné a míjející se se skutečným předmětem řízení (výběrové kritérium předchozí služební činnosti a diskriminace).

[19] Ani na základě žádné další stížní argumentace neshledal Nejvyšší správní soud důvod ke zrušení rozsudku krajského soudu. Jeho argumentace odpovídá právní úpravě a judikatuře. Nejvyšší správní soud neshledal v rozsudku krajského soudu ani žádné jiné vady, ke kterým by byl povinen přihlédnout z úřední povinnosti (srov. např. § 109 s. ř. s.). S jeho nosnými závěry se ztotožnil a v podrobnostech na ně odkazuje.

[20] S poukazem na shora uvedené důvody Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[21] Ve věci Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 109 odst. 2 s. ř. s., podle něhož rozhoduje Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání.

[22] Soud rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. října 2022

Tomáš Foltas
předseda senátu